

гръцки диригентъ и компонистъ, род. 1896 въ Атина, училъ въ Брюкселъ и Берлинъ (Бузони). М. е диригентъ съ международно име, и компонистъ отъ напредничавото направление. Той се опитва да създаде въ Гърция модерна школа, която да скъса съ всичко традиционно. Творбите му, носящи чертите на неговата рѣзка музикална индивидуалност, поради разкъсаността си, обаче, страдатъ, откъмъ постройка и единство. Тѣ се състоятъ отъ: „Критическа глава“ — симфонична поема, концертъ за голѣмъ оркестъръ въ 4 части, голѣмата симфонична поема „Симфония на Христа“, гръцка соната, и Пасакалия и fuga за пиано, Остинати за цигулка и пиано, „Квартетъ на фавните“ за струнни инструменти; много fugи, канони и инвенции, отъ които една часть за пѣне, на текстъ отъ Кавафисъ, операта „Беатриса“ (по Метерлинкъ) и много пѣсни. Освенъ това, оркестриралъ „Органовата фантазия и fuga“ и „Прелюдия fuga“ и написалъ партии за две отъ партитите на Бахъ.

Метръ, фр. maître = преподавателъ, учителъ, майсторъ — наричатъ французитъ лицата, които практикуватъ или преподаватъ музика — нѣкоя часть отъ нейната теория или практика; 2) управителъ на църковенъ хоръ; 3) професоръ, компонистъ или този, който като изпълнителъ има въ своето изкуство едно голѣмо име.

Метрономъ

Метръ дьо ла музикъ, фр. maîtres de la musique — „Майсторитъ на музиката“ — име на една голѣма редица отъ биографии на велики музиканти отъ всички времена и народи, редактирана отъ Ж. Шантавоанъ (издание на Феликсъ Алканъ — Felix Alkan — въ Парижъ), при сътрудничеството на най-виднитъ французски музикални теоретици, писатели и естети.

Механични музикални инструменти — се наричатъ такива апарати, при които, по механиченъ на-

чинъ, се постига изпълнението на музикални творби, така че, за свирецътъ не е нужна никаква музикална подготовка, и неговото участие е минималио — нагласяване на самия апаратъ. Свирицитъ чаксовници, пианолата, латерната, оркестриона и, въ най-ново време — грамофонътъ, сж най-разпространенитъ М. м. и.

Меца маника, ит. mezza manica, фр. deuxième position — е полупозицията при цигулката и виолата — когато всѣки тонъ, който въ обикновеното положение (I позиция) трѣбва да се свири съ втория прѣстъ — при М. м. се свири съ първия.

Мецо, ит. mezzo — половина; mezza — женската форма на М., напр. mezzo forte = полусилно, mezza voce = полугласно; съкр. mez.

Мецолегато, ит. mezzolegato = полусвързано — при свиренето на пиано, единъ особенъ видъ ударъ, при който е важно — не бързото скачане на прѣститъ, а добиването на единъ неговъ (на удара) неспокоенъ оттенъкъ.

Мецосопрано, ит. mezzosoprano — се наричатъ ония женски или детски (момчешки) гласове, които заематъ срѣдната между сопраното и алта. Тембърътъ на М-витъ гласове клони, въ едни къмъ сопранъ, въ други — къмъ алтъ и, споредъ това, обемътъ се разширява — въ първия случай къмъ високитъ регистри, а въ втория къмъ низкитъ — отъ тамъ и изразътъ „високо М.“ и „низко М.“ (гл. гласове).

Меюль, Етиенъ **Николá** — Méhul, Étienne Nicolas — знаменитъ французски оперенъ компонистъ, род. 22 юний 1763 въ Живе (Арденитъ), умр. 18 окт. 1817 въ Парижъ, синъ на беденъ готвачъ, М. отрано показва забележителни музикални дарби, и тъй бърже напредва, че едва 10-годишенъ бива назначенъ органистъ на Францисканската църква въ родния си градъ. Абатътъ на манастиря „Лавалдъо“ при Живе, се заинтересувалъ за даровитото дете, приема го въ манастиря (1778), като го назначава за помощникъ-органистъ и предоставя музикалното му обучение на хордиригента Ханзеръ. Подтикнатъ отъ единъ офицеръ — любителъ на музиката — още сж-